

Suchodolskiego, a odkrytej na nowo dla pedagogiki przez L. Witkowskiego. Tym bardziej możemy się zgodzić z tezą, że człowiek – jego wielkość i sprawczość działania, polega na wykraczaniu poza antagonizmy, które czynią istotą tragiczną, sprzeczną, lecz nie nieszczęśliwą (por. L. Witkowski, 2013, s. 635, 638).

Spodziewam się, że badania z zastosowaniem tego narzędzia będą mogły służyć dalszym przedsięwzięciom dydaktycznym, do których skłoni wyłaniająca się nowa perspektywa pozwalająca ujrzeć analizowane procesy na nowo i głębiej. Jedną z nich dotyczy zauważonych przeze mnie różnych motywów „dwoistości”, które można odnieść do istniejących już w myśli pedagogicznej przełomu XIX i XX wieku, które stały się odkryciem Lecha Witkowskiego. Autor opisał je w swojej znakomitej książce zatytułowanej *Przełom dwoistości w pedagogice polskiej. Historia, teoria, krytyka* (2013).

•**Lista wykorzystanych źródeł (bibliografia).**

Loewald H. W. (1988), *Sublimation, Inquiries into Theoretical Psychoanalysis*, Yale University Press, New Haven – London.

Margulies A. (1984), *Toward Empathy: The Uses of Wonder*, The American Journal of Psychiatry, No 141: 9, s. 1032.

Miller J. D. (2008), *Loewald's "Binocular Vision" and the Art of Analysis*, Journal of the American Psychoanalytic Association 56/4, p. 1139–1159.

Muszyńska M. (2013), *Alegorie w estetycznych przestrzeniach pedagogiki. Dwoistość ekspozycji ironicznego alegoryka – badania jakościowe*, Wydawnictwo Naukowe Grado, Toruń, ss.645.

Witkowski L., (2013), *Przełom dwoistości w pedagogice polskiej. Historia, teoria, krytyka, Impuls, Kraków* (2013).

Zepke S. (2005), *Art as Abstract Machine. Ontology and Aesthetics in Deleuze and Guattari*, Routledge Taylor & Francis Group, New York & London.

УДК 378

Нахаєва Я. М., Горпініч Т. І., Гуменна І. Р.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕДАГОГІВ У ВНЗ

Проблема якості підготовки висококваліфікованих фахівців завжди була актуальною, а в період переходу до ринкових відносин постала вкрай необхідною в зв'язку з: ліквідацією державного розподілу випускників ВНЗ; нестійкістю ринку праці; скорочення держбюджетного фінансування освітньої і наукової діяльності; зниження мотивації до оволодіння фаховими знаннями тощо.

В нашій країні напроми реформування освіти визначаються головним завданням української освітньої політики – забезпечення сучасної якості освіти на основі збереження її фундаментальності та відповідності актуальним і перспективним потребам особистості, суспільства і держави. Важливим поштовхом до активних досліджень в сфері освіти стало приєднання України до Болонської декларації, що передбачає досягнення необхідних змін в національних системах вищої освіти, що гарантують вдосконалення якості освіти і приведення її до єдиних європейських стандартів [2].

Якість освіти характеризується різними складовими, що охоплюють такі поняття як: наявність державного стандарту вищої професійної освіти і якість її реалізації; якість професійно-викладацького складу ВНЗ; якість організації процесу навчання; якість методичного забезпечення навчального процесу, а також якість суб'єктів навчання.

Фактори, що впливають на якість освіти, як відомо, численні. До основних можна віднести: систему управління ВНЗ, рівень підготовки абітурієнтів і організацію їх відбору, зміст освітніх програм, кваліфікацію і мотивацію діяльності

професійно-викладацького складу, організацію навчального процесу, технології навчання, матеріально-технічне забезпечення освітнього процесу, виховну роботу, організацію контролю освітнього процесу і його результатів [3].

Розглянемо один з важливих чинників підвищення якості освіти – це проблема якості діяльності педагогів, їхня кваліфікація і мотивація. Ця проблема зумовлена зміною ролі педагога – викладач не надає інформацію студентам, а лише консультацію щодо її пошуку і роботи з нею, де педагогу необхідна допомога у формуванні подібної компетенції.

Проблема якості освіти також загострюється і в зв'язку з безперервно зростаючим обсягом людських знань, що значно ускладнює діяльність щодо участі в розробці освітніх програм, змісту освітніх програм, технології їхньої підготовки і реалізації, що спрямовуються до підвищення трудомісткості викладацької праці.

Важливий елемент успішності освітнього процесу є мотивація. Очевидно, що в більшості випадків ми маємо студента, у якого під час вступу до ВНЗ домінують зовнішні мотиви. Це відбивається на навчальній активності, інтерес до отримання професійної освіти може привести до відрахування студента з ВНЗ, що може вплинути, в результаті, на якість підготовки фахівця. Тому педагогу необхідно знати основні теорії мотивації, способи впливу на студентів, їхні сильні і слабкі сторони [1].

Таким чином, основне завдання педагога – залучити студентів у навчальний процес, а не змушувати їх брати участь в ньому. Примус і погрози породжують байдужість і незадоволеність, формують низьку продуктивність праці, небажання вчитися взагалі. Навчання – це лише частина життя студента, а не все життя.

Отже, задоволеність студента освітнім процесом відкриває його для позитивного та ефективного сприйняття навчального матеріалу. Тому педагогу необхідно знати і розуміти ті чинники і ту поведінку, якої очікують від нього студенти, і які викликають у них позитивне сприйняття навчального процесу.

Література

1. Беляков С. А. О системных аспектах организации управления образованием / С. А. Беляков, В. Ж. Куклин // Университетское управление: практика и анализ. – 2006. – №1 (41). – С. 32–41.
2. Кісіль М. В. Оцінка якості вищої освіти / М. В. Кісіль // Вища освіта України. – 2005. – № 4 (14). – С. 82–87.
3. Ніколаєнко С. Якість вищої освіти в Україні: погляд у майбутнє / С. Ніколаєнко // Вища школа – 2006. – № 2. – С. 3–22.

УДК 159.9.07

Несмашна Г. Є.

ДОСВІД ОРГАНІЗАЦІЇ ІНТЕРВІЗІЙНИХ ГРУП У ФОРМУВАННІ ПРОФЕСІЙНОЇ ІДЕТИЧНОСТІ ПРАКТИЧНОГО ПСИХОЛОГА НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Питання організації та змісту професійного розвитку фахівців психологічної служби системи освіти України є досить актуальним, з огляду на збільшення кількості та характеру проблем, які необхідно вирішувати фахівцям в сучасних умовах. Змінюються також вимоги до здатності та готовності практичних психологів, соціальних педагогів діяти в умовах невизначеності, непевності тощо.

Разом з тим, концептуально значущою стає ідея неперервної освіти, або ж освіти впродовж всього життя, яка є відповіддю на виклик світу, де зміни відбуваються дуже швидко.

Сучасне бачення неперервної освіти фахівця, зокрема працівника психологічної служби, презентує активне включення його як суб'єкта ініціювання та організування